

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.256 van 24 april 2013
in de zaak A. 202.402/XIV-33.688**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX

2. XXX

in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarig kind

XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde Van Vreckom
kantoor houdend te 1400 Nijvel
rue des Brasseurs 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 november 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 68.151 van 7 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7738 van 1 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Anne Duchez, die loco advocaat Hilde Van Vreckom verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 12 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 24 juni 2011 niet-ontvankelijk.

Op 18 juli 2011 stellen de verweerders tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hierboven genoemde beslissing met een arrest van 7 oktober 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verweerders laten bij wijze van exceptie in de memorie van antwoord gelden dat het cassatieberoep laattijdig is ingesteld en derhalve niet-ontvankelijk is.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat het bestreden arrest naar de huidige verzoekende partij werd gestuurd met een ter post aangetekende brief van 11 oktober 2011. Het op 10 november 2011 ingestelde cassatieberoep is derhalve tijdig, zodat de exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en wijst erop dat het door de verweerders bij hun aanvraag gevoegd standaard medisch getuigschrift betreffende hun minderjarig kind niet voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het op 24 januari 2011 gewijzigd koninklijk besluit van 17 mei 2007. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 blijkt dat de aanvraag moet vergezeld zijn van een standaard medisch getuigschrift, bij gebreke waaraan de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard. Het gaat hier niet enkel over de aanwezigheid van de medische informatie maar ook over de vorm en de wetgever heeft geen gradatie ingevoerd met betrekking tot de vormelijke conformiteit. De gemachtigde ambtenaar moet zich dus beperken tot de vaststelling of het ingediende getuigschrift al dan niet volledig conform is met het in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziene model. Het gaat om een absolute conformiteitsvereiste. De in het model voorziene uitdrukkelijke

adressering aan “de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken” is niet zonder reden omdat de wetgever heeft gewild dat de gemachtigde ambtenaar zijn toezicht op de ontvankelijkheid kan uitoefenen en het medisch attest dus aan hem wordt geadresseerd. De eerste rechter heeft volgens de verzoekende partij de in het huidige middel aangehaalde bepalingen miskend door te oordelen dat het doel van de regelgeving werd bereikt vermits de door de huidige verweerders gebruikte getuigschriften inhoudelijk overeenstemmen met het standaard medisch getuigschrift en de aanvraag dus niet onontvankelijk had mogen worden verklaard, enkel op basis van het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift niet werd gebruikt.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

7. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf per aangetekende brief moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en vergezeld moet zijn van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Het model van dat standaard medisch getuigschrift is vastgelegd in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

De hoofding van het standaard medisch getuigschrift is in de bijlage bij het hoger genoemd koninklijk besluit van 17 mei 2007 als volgt bepaald:

“FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN
Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken
MEDISCH GETUIGSCHRIFT
bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties
bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken”.

En in het Frans:

“SERVICE PUBLIC FEDERAL INTERIEUR
Direction générale de l’Office des Etrangers
CERTIFICAT MEDICAL
destiné au Service Régularisations Humanitaires
de la Direction Générale de l’Office des Etrangers”.

De hoofding van het door de verweerders met betrekking tot het minderjarige kind ingediende attest luidt als volgt:

“CERTIFICAT MEDICAL
destiné au médecin conseil du Service Regularisations Humanitaires de la
Direction Générale de l’Office des Etrangers (SPF Intérieur)”.

Er bestaat geen betwisting over, hetgeen ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld, dat het door de verweerders ingediend medisch attest betreffende hun minderjarig kind inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch getuigschrift, met uitzondering van de hoofding. Uit het bestreden arrest blijkt ook dat alle in het attest vermelde rubrieken identiek zijn aan het model, met vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van de verweerders, met in bijlage het medisch getuigschrift, werd met een ter post aangetekend schrijven naar de “Dienst Vreemdelingenzaken, Bureau 9ter” gestuurd. Er heeft nooit enige betwisting bestaan wat het voorwerp van de aanvraag was en bij wie ze moest terechtkomen, samen met het medisch attest. Dienaangaande stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat het verschil van drie woorden in de hoofding van het medisch attest betreffende het minderjarige kind de huidige verzoekende partij niet heeft verhinderd om haar bevoegdheid uit te oefenen, met name de ontvankelijkheid van de aanvraag te onderzoeken.

In het bestreden arrest kon derhalve op wettige wijze worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot de bewering van de huidige verzoekende partij, het medisch attest betreffende het minderjarige kind, samen met de aanvraag om machtiging tot verblijf, is ingediend bij de dienst Humanitaire Regularisaties en dat uit de inhoud van het medisch attest blijkt dat het volledig voldoet aan het model van het standaard medisch getuigschrift. In het bestreden arrest kon daarom eveneens op wettige wijze worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht omdat de aanvraag om machtiging tot verblijf

niet zonder meer onontvankelijk mocht worden verklaard op basis van het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift niet werd gebruikt, terwijl enkel de hoofdtitel van het document in drie woorden van het standaard medisch getuigschrift verschilt. Met die beoordeling heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch artikel 4 van het meergenoemd koninklijk besluit van 17 mei 2007 geschonden. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 82/2012 van 28 juni 2012 de vereiste van een standaard medisch getuigschrift voor aanvragen op grond van artikel 9ter van die wet als dusdanig heeft aanvaard. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van artikel 39/2, § 2, samen met artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 4, eerste lid, van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij stelt dat de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale toetsing toelaat, waarbij hij niet als rechter in hoger beroep optreedt en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de ware toedracht van de feiten te gaan beoordelen. Volgens de verzoekende partij is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn annulatiebevoegdheid te buiten gegaan omdat enkel het bestuur mag oordelen of de stukken van de betrokkene voldoen aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het standaard medisch getuigschrift wordt volgens de verzoekende partij niet zonder reden vermeld dat het getuigschrift aan de “dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken” wordt gericht. Het is slechts voor de adviserende arts bestemd indien de gemachtigde ambtenaar het ontvankelijk heeft bevonden. Men hoeft geen arts te zijn om onder meer vast te stellen of het ingediend medisch getuigschrift aan de formele criteria voldoet.

9. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

10. De huidige verweerders hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de materiële motiveringsplicht opgeworpen. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest in die zin inderdaad een schending van de materiële motiveringsplicht vastgesteld bij de beoordeling van het medisch attest voor het minderjarige kind van de huidige verweerders. Hij heeft daarmee zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat hij met die vaststelling ook de daarin reeds aan bod gekomen bepalingen niet heeft geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

11. De verzoekende partij werpt in een derde middel de schending op van artikel 9ter, § 1, vierde lid, samen met artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Zij citeert de beoordeling in het bestreden arrest van het medisch attest betreffende de huidige eerste verweerder en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volledig voorbijgaat aan de inhoud en draagwijdte van de aangehaalde bepalingen. Het standaard medisch getuigschrift vereist de vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, doch de vermelding van de graad van ernst ontbreekt in het medisch attest betreffende de eerste verweerder. Volgens het bestreden arrest wordt onder punt “B DIAGNOSE” door de arts “rupture du ligament croisé du genou droit, hospitalisé à deux reprises à l’hôpital (...) – douleurs résiduelles permanentes” vermeld en wordt de aandoening van de betrokkene in het begeleidend schrijven nogmaals beschreven. De verzoekende partij stelt dat de graad van ernst uitdrukkelijk moet worden vermeld in het medisch attest en niet impliciet uit een begeleidende brief mag worden afgeleid. Zij haalt

daartoe bepaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin aan. Vermits de wet vereist dat de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift uitspraak over de graad van ernst doet, is de kritiek van de eerste rechter als zou in het standaardformulier niet naar de graad van de ernst worden gevraagd, niet ter zake.

12. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

13. Uit artikel 9, § 3, 3°, juncto artikel 9, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend” gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “ernst van de aandoening”, er is geen specifieke vraagstelling over de “graad van ernst” voorzien. Daarom volstaat het zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet uit het antwoord op één specifieke vraag.

In het standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van de eerste verweerder wordt de ziekte onder punt A omschreven als “rupture du ligament croisé antérieur du genou droit”. Onder punt B wordt “rupture du ligament croisé du genou droit, hospitalisé à deux reprises à l’hôpital (...) – douleurs résiduelles permanentes” vermeld.

In het bestreden arrest kon derhalve op wettige wijze worden vastgesteld dat de huidige eerste verweerder “het wettelijk vereiste medisch getuigschrift gebruikt heeft en de verschillende punten van dit formulier beantwoord heeft”, dat onder punt B/DIAGNOSE van dat getuigschrift “rupture du ligament croisé du genou droit, hospitalisé à

deux reprises à l'hôpital (...) – douleurs résiduelles permanentes” wordt vermeld, dat de andere punten van het standaard medisch getuigschrift ook worden beantwoord en dat de huidige verzoekende partij dus niet zonder meer kon stellen dat de graad van ernst van de aandoening niet in het standaard medisch getuigschrift staat beschreven. Door met het geheel van het standaard medisch getuigschrift rekening te houden, in het bijzonder wat betreft het aangeven van de graad van ernst van de ziekte, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9ter, § 3, 3° juncto artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet niet geschonden. Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt dat de aandoening in het begeleidend schrijven “nogmaals” wordt beschreven, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Te dezen volstonden de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift reeds om tot zijn besluit te komen. Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

14. De verzoekende partij werpt in een vierde middel de schending van artikel 39/2, § 2, samen met artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet op. Zij stelt dat de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale toetsing toelaat, waarbij hij niet als rechter in hoger beroep optreedt en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de ware toedracht van de feiten te gaan beoordelen. Volgens de verzoekende partij is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn annulatiebevoegdheid te buiten gegaan omdat enkel het bestuur mag oordelen of de stukken van de betrokkene voldoen aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1, vierde lid vermeldt dat de graad van ernst van de ziekte in het standaard medisch getuigschrift moet worden opgenomen. De inhoud van het medisch attest mag enkel door de ambtenaar-geneesheer worden beoordeeld, maar de uitspraak over de vermelding van de graad van ernst vormt geen inhoudelijke beoordeling en moet door de gemachtigde van de verzoekende partij gebeuren om na te gaan of de aanvraag ontvankelijk is. Wanneer die vermelding ontbreekt, moet de aanvraag niet-ontvankelijk worden verklaard.

15. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

16. De huidige verweerders hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de materiële motiveringsplicht opgeworpen wat betreft de beoordeling van het medisch attest betreffende de eerste verweerder. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onderzocht of de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing afdoende steun vindt in het administratief dossier. Door te stellen dat uit het standaard medisch getuigschrift zelf de “graad van ernst” van de ziekte blijkt, heeft hij geen inhoudelijke beoordeling in de plaats van het bestuur gemaakt. Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig april tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen